

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- Kaygusuz Abdal ■ Aslan Avşarbey (Mülkî) ■ Tacettin Şimşek ■ M. Nihat Malkoç
■ Nurgül Kaynar Yüce ■ Halit Yıldırım ■ A. Kadir Tunçer ■ Nuri Kahraman
■ Mehmet Pektaş ■ Hacı Musa Tuncer (Azâbî) ■ Mustafa İmir ■ Erol Koca
■ Salman Kapanoğlu ■ Cahit Can ■ Ramazan Yıldız ■ Feyyaz Sağlam
■ Fatma Uçarlar ■ Kadir Karaman ■ Memik Kömekçi ■ Abdurrahim Karakoç

64. Sayı Haziran 2023

✪ Kaygusuz Abdal

Sakal

Ben bu derde düşeli
Bu sakalı kırkarım
Hak ile bilişeli
Bu sakalı kırkarım

Ben keserim o biter
Çemende bülbül öter
Usta berber der 'yeter'
Bu sakalı kırkarım

Ben çalarım tanbura
Giyinirim tennure
Hak çerağın uyara
Bu sakalı kırkarım

Ben gezerim yazıda
Kuvvetim var pazuda
Ne işim var kazıda
Bu sakalı kırkarım

Kaba sakal istemem
Hep kesilse gam yemem
Hiç kısa-uzun demem
Bu sakalı kırkarım

Var mı bunda bir hatam
Gayrı gönülden atam
Çok mu gelir bir tutam
Bu sakalı kırkarım

Aşka olup mülazım
Bilindi cümle razım
Gayrı, sakal ne lazım
Bu sakalı kırkarım

Bıyığımla başımı
Kirpiğimi kaşımı
Hak onara işimi
Bu sakalı kırkarım

Kaygusuz Abdal menem
Fartu furtu bilmenem
Tek tüyünü koymanam
Bu sakalı kırkarım

A ç i k k a r a

Hayali Kayalı Hakkı Dayalı Dergi

Yapımcı ✪ Tayyib Atmaca Yönetmen ✪ Mehmet Pektaş

Set Amiri ✪ Halit Yıldırım Afiş ✪ Laedri

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

64. Sayı Haziran 2023 ISSN-0106417 (edergi)

★ Aslan Aşarbey (Mülki)

İstinaf Dilekçesi

-Üzerine alınan aptal değil de nedir?-

Aptala aptalsın demek
Ne zamandır suç Hâkim Bey
Sırf bu yüzden ceza yemek
Mantıklı mı hiç Hâkim Bey

Bu kararı nasıl verdin
Neye göre hüküm kurdun
Terfi almak ise derdin
Başka meslek seç Hâkim Bey

İnsan akıl yetirmiyor
Taş yerine oturmuyor
Zırva tevil götürmüyor
Geç bunları geç Hâkim Bey

İnanmazsan millete sor
Bilen herkes aptaldır der
Ölçü vermek şartsa eğer
Aptallıkta uç Hâkim Bey

Görmedin mi bu davada
Aklı bir karış havada
Aptal olmak bedava da
Âkil kalmak güç Hâkim Bey

Kafasında hayal kurmuş
Olmayınca pek kudurmuş
Mahkemeye dek başvurmuş
Bütün derdi oç Hâkim Bey

Çatlayınca ar damarı
Oynuyor bak her kumarı
Mahallenin aç çomarı
Isırmasın kaç Hâkim Bey

Kimi için marifettir
Kimi için de sıfattır
Aptal demek iltifattır
Bu bildiğin piç Hâkim Bey

İtirazım kararına
Hüküm hukuk zararına
Bozmak kamu yararına
Şu dosyamı aç Hâkim Bey

Baht Mülki'ye yâr olursa
Aşar hangi şer olursa
Tek başına zor olursa
Karar versin üç Hâkim Bey

□ Tacettin Şimşek

En Çok Dergi Kapatın

Size bir sır vereyim mi? Ben çok dergi kapatmışımdır.

“Çok” görecelidir elbette. Yani size göre “çok” farklı, bana göre daha farklı olabilir.

“Çok” olanı tanımlamak için “az” olandan yola çıkmak gerekir. Malum, her şey zıddıyla bilinir. Karşılaştırma burada işe yarar işte. Yani neye göre az, neye göre çok? Sonra bunların bir de derecelendirilmesi var. Az, daha az, en az... Çok, daha çok, en çok... gibi.

Benim burada “çok” dediğim, hepi topu beş dergi aslında. Altiya göre az olabilir ama bire, ikkiye, üçe ve dörde göre çoktur. Çok değilse bile az da sayılmaz.

Tuhaf mı geldi? İzin verin, anlatayım:

1

X-Bilinmeyen Bilinmeze Gider

Lisede fen sınıfındayım. TÜBİTAK'ın Bilim ve Teknik dergisine aboneyim. Her yazıyı soluk soluğa okuyorum. Toygar Akman'ın siberetik yazılarına bayılıyorum.

O günlerde bilim kurguya merak sardım. En sevdiğim yazar Isaac Asimov. *Çelik Mağaralar, Şafağın Robotları, Zamandan Kaçış, İmparatorluk, Öncesiyle ve sonrasıyla Vakıf dizisi...* Yaladım yutum hepsini.

Asimov'a göre hafif sıklet sayılırlar ama Arthur C. Clarke ve Robert A. Heinlein da fena değildi. Onların da neredeyse bütün romanlarını okudum. Bu arada küçük küçük bilim kurgu hikâyeler yazmaya başladım. Hatta *On İki Gezegen* diye kendi çapımda bilimsel bir kitapçık da kaleme aldım.

X-Bilinmeyen diye bir dergi çıkıyor İstanbul'da. “Aylık Bilim Kurgu Dergisi”. Sahibi ve Yöneticisi Selma Mine. *Uzay Yolu* ve *Renkli Ülkeler* romanlarıyla ilk kadın bilim kurgu yazarımız.

Nisan 1976'da ilk sayısını teksir hâlinde yayımlayan dergiyle 1979'da tanıştım. Bilim kurgu hikâyelerimi *X-Bilinmeyen*'de yayımlama hevesine kapıldım. O günlerde “Biyonik Bahri” diye bir hikâye kaleme almışım. Nereye göndermeliyim? Tabii ki *X-Bilinmeyen*'e; Sema ablama. O mutlaka değerlidir.

Aralık 1979 tarihli 42. sayısında yayımlanacağı beklentisiyle bilim kurgu hikâyemi gönderdim *X-Bilinmeyen*'e. Ertesi ay bekledim, dergi çıkmadı. Bir sonraki ay bekledim, dergi yine çıkmadı. Artık övünebilirdim. Sayemde bir dergi kapanmıştı. Daha doğrusu *X Bilinmeyen Evren-Aktüalite, Bilim ve Sanat Dergisi*'ne dönüşmüştü. O artık bilim kurgu dergisi değildi.

Ah Selma ablacığım, bilseydim böyle olacağını sadece okuyucunuz olarak kalır, derginize yazı mazı göndermezdim.

2

Hisar Yıkılır

80'li yıllar değildi. Tamı tamına 1980'di. *Hisar*'la tanıştığымda derginin ikinci dönemiydi ve ben hâlâ lisedeydim. Dergi, Ankara'da çıkıyordu. “Aylık Fikir, Sanat, Edebiyat Dergisi”ydi. Sahibi, Mehmet Çınarlı, Yazı İşleri Müdürü İlhan Geçer'di.

Aralık 1980 tarihli 277. sayısında yayımlanmak üzere bir şiir gönderdim. Genciz ya, gözü karayız. Atak bir şairiz. Cahil cesareti mi? Belki. Ama ben iyiden iyiye şair olduğumu düşünmeye başlamışım. *Hisar* dergisini gözüme kestirmişim. Cürete bak! Sen kim, *Hisar* dergisinde şiir yayımlamak kim? Çömez! Çaylak! Acemi! Yahu, derginin yazı kadrosuna bakar mısınız? Cemil Meriç, Mehmet Kaplan, Munis Faik Ozansoy, Mehmet Çınarlı, İlhan Geçer, Bekir Sıtkı Erdoğan, Mustafa Necati Karaer, Gültekin Sâmanoğlu, Yahya Akengin... Ve daha kimler...

Dergiyi sabırsızlıkla bekledim. Şiirim yayımlanmadı. Aralık 1980 derginin son sayısıydı.

Elimde övünülecek değil, utanılacak bir zafer vardı: Koca *Hisar*'ı kapatma başarısı.

3

Çağrı Duyulmaz Olur

Şükür ki artık lisede değildim. Konya'nın etli ekmeğini yemiş, suyunu içmiş, havasını teneffüs etmişim. Alâaddin Tepesi'nde, Mevlâna dergâhında mistik saatler geçirmişim.

Bir de dergisi vardı Konya'nın: Aylık Fikir ve Sanat Dergisi *Çağrı*. Sahibi, yazı işleri müdürü, dizgicisi, baskıcısı, her şeyi, şair Feyzi Halıcı.

Halıcı deyince de ya bir "Yükselir semaya doğru ellerim / Mavi gecelerin seher vaktinde" ya da bir Cinuçen Tanrıkorum bestesi: "Günaydınım, narçiçeğim, sevdiğim"...

80 kuşağının "yetenekli" bir şairi olarak Halıcıyla tanışmış, sohbet etme imkânı bulmuştum. Ne yalan söyleyeyim; bu genç ve "istikbal vaat eden" şairi kollar diye düşünüyordum. *Çağrı*'nin sayfalarını cömertçe açabilirdi bana.

1984'ün son günleriydi. *Çağrı*'da bir şiirim yayımlansın istedim. Çok şey mi istedim Allah aşkına? Aralık 1984 *Çağrı*'nın son sayısı oldu. Böylece *Çağrı*'nin da yayın hayatına hunharca son verdim. Suçluyum, cezama razıyım.

4

Sanat Olayı Biter

İlk sayısı Ocak 1981'de İstanbul'da okurlara "merhaba" demişti. 18. sayının ardından Haziran 1982'de yayımına bir süre ara vermiş, Aralık 1983'te Attilâ İlhan yönetiminde yeniden çıkmaya başlamıştı.

Tarih: Ekim 1987. Bu dergide birkaç şiirim yayımlansa fena mı olur diye düşündüm, on tane şiirimi özenle seçip derginin adresine postaladım. Dergi tek şiir kabul etmiyordu. Şiiri ne kadar ciddiye aldığımızı görmek istiyordu. Yayınlanmaya değer görürse aynı sayıda birkaç şiirimizi sayfalarına konuk ediyordu.

Sanat Olayı'nda şiiri yayımlanmak, Attilâ İlhan'ın onayını almaktı. Şiirini tescil ettirmektir. Marka şair olmak sanki biraz da bu onaydan geçiyordu. Attilâ İlhan tek başına Çağdaş Türk Şiiri Patent Enstitüsü gibiydi.

Heyecandan çıldırmak mümkündü. Bir ayın aslında çok uzun bir süre olduğunu o günlerde tekrar anladım.

Aralık 1987, olmadı Ocak 1988, o da olmadı Şubat, Mart, Nisan, Mayıs... 1988'in herhangi bir sayısında şiirlerim yayımlansa başım bulutlara değer miydi? Değerdi be!

Değmedi. Çünkü *Sanat Olayı*'nda hiçbir şiirim yayımlanmadı. Attilâ İlhan beğenmemiş miydi şiirlerimi? Hiçbir zaman öğrenemedim. Çünkü Kasım 1987 *Sanat Olayı*'nın son sayısı oldu. Dergi, işi

66'ya bağlayıp çekiliverdi edebiyat dünyasından. Dolayısıyla ben şiir göndererek bir dergiyi daha kapattım. Edebiyat dünyası beni affetsin.

5

Meş'ale Söner

Kapattığım bir diğer dergi de *Meş'ale*'ydi. İstanbul'da çıkıyordu. Başlığının altında "Milliyetçi Fikir ve Edebiyat Dergisi" kaydı vardı. Sahibi ve Sorumlu Yayın Müdürü Yalçın Toker'di.

Ocak 1977'de ilk sayısı yayımlanan dergiyle ben Mart 1989'da tanışmıştım. Doğrusu, geç kalmıştım. E ne de olsa biz de milliyetçi, mukaddesatçı falan sayılırdık. Yine de aylarca göndersem mi göndermesem mi diye tereddüt rüzgârlarında savrulduktan sonra nihayet Kasım 1989'da şiir gönderme cesaretini buldum kendimde. Heyecanla bekledim.

Aralık 1989 bitti, Ocak 1990 girdi. Ben hâlâ dergiyi bekliyorum. Dört gözle beklediğim dergi bir türlü gelmiyor. On beş gün daha geçti. Derginin telefonunu aradığımda öğrendim ki Aralık 1989 tarihli 97. sayı *Meş'ale*'nin son sayısıymış.

Velhasıl o *Meş'ale* bir daha tutuşup yanmadı. Bunun baş sorumlusu, asılacak adam kimdi peki? Tabii ki ben. Şiir göndermeseydim belki de o *Meş'ale* hâlâ yanıyordu.

Şükür Babında

Şiir ya da yazı gönderdiğim her dergi için hep aynı endişeyi yaşadım: "Ya bu da kapanırsa?"

Bereket versin, her dergiyi kapatmayı başaramadım.

Türk Edebiyatı hâlâ dimdik ayakta. *Hece*, *Hece Öykü*, *Hece Taşları*, *Açikkara*, *Türk Dili*, *Dil ve Edebiyat* gibi dergiler yayımlanmaya devam ediyor.

Şükürler olsun!

✱ M. Nihat Malkoç

Dünyanın Çilesi

Dost sandıklarımдан eza gördüm ben
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez
Mükâfat bekledim, ceza gördüm ben
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Gözyaşlarım nice taşlar döndürdü
Gizli bir el ocağımı söndürdü
Omzumza ağır yükler bindirdi
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Ayağımız uzun, yorgan kısadır
Gönül soframızda azık tasadır
Derdi çeken bilir, kadim yasadır
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Kaderin cilvesi, gülmez yüzümüz
Söz meclislerinde geçmez sözümüz
Karadır, değişmez alın yazımız
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Ağarmış saçlarım boşu boşuna
Bir ömür dönmüşüm sabır taşına
Bakmaz kader usta kanlı yaşına
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Billahi kalmadı zevki dünyanın
Meğerse kâbusmuş sonu rüyanın
Yoktur gecemize aksi ziyanın
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Küllerim savrulmuş, sönmüşüm şimdi
Meyvesiz ağaca dönmüşüm şimdi
Bilinmeze giden yönmüşüm şimdi
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Yürek yangın yeri, saçımızda ak
Hayat ağacından dökülür yaprak
Payımıza düşer bir avuç toprak
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Bekleme ki dertler bitecek bir gün
Ellerin başına yetecek bir gün
Ocağında baykuş ötecek bir gün
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

Gözlerim dost arar, mahzun bakınır
Bu yalnızlık hâli kalbe dokunur
Bir seher vaktinde sala okunur
Bitmez bu dünyanın çilesi bitmez

* Nurgül Kaynar Yüce

Hey Gidi Günler

Bahır teştte pırtı yurduk külünen
Bağçayı gazardık gazma, belinen
Bulgur savururduk esen yelinen
Eski günler böönden eyiydi heri

Don yuyucum deyni ataş gayardık
Yaylalara çıhıp çebiş yayardık
Tarlanın başında meke soyardık
Eski günler böönden eyiydi heri

Yuhanın içine pendir düererdik
Misafire pambık minder sererdik
Zobada yahacak odun gıradık
Esgi günler böönden eyiydi heri

Anam derdi duluğunu şişirme
Guşganada südü bişir daşırma
Gaymağınını barmağınan aşırma
Esgi günler böönden eyiydi heri

Gara lastik vardı gundura yohtu
Topraktı damımız, fakirlik çoktu
Buydururdu gışlar pek bi soğuktu
Esgi günler böönden eyiydi heri

Boyna çalışırdık boş durmazdık heç
Mal mülk için buğdar goşdurmazdık heç
Cıvıh damgasını vurdurmazdık heç
Esgi günler böönden eyiydi heri

Somun almak lüksdü yuha açardık
Yuhanın üstüne ufra saçardık
Evrağacı saca vurup gaçardık
Esgi günler böönden eyiydi heri

Çamırda çaylagda oynardık oyun
Mırriğa batarak güderdik goyun
Gapanırdı gardan yolu hep köyün
Esgi günler böönden eyiydi heri

Avurdumuz dolu yerdik hep aş
Garsamba toplamak bacımın işi
Mahana ederdik ağrıyan dişi
Esgi günler böönden eyiydi heri

Sapanınan cücük vurup avlardık
Bazlamayı teze yağnan yağlardık
Punarin başında gönül eğlerdik
Eski günler böönden eyiydi heri

Gar yağdı mı garsambacı yapardık
Yaz gününde hep eskimo satardık
Sıcak suya oraleti gatardık
Eski günner böönden eyiydi heri

Gaçamık yapardık mısır unuynan
Çökelik basardık geçi gönüynen
Düğünler gurardık harman sonuynan
Eski günner böönden eyiydi heri

Nurgül'üm orağnan ekin biçerdik
Sabah çay yerine şovra içerdik
Yaz gelincik yaylalara göçerdik
Eski günler böönden eyiydi heri

Bahır teşt: Bakır büyük leğen, **Pırtı:** Çamaşır, **Yurduk (yumak):** Yıkamak, **Ateş Gaymak:** Ateş yakmak, **Böön:** Bugün, **Meke:** Mısır, **Heri:** Bre, hey, yahu gibi seslenme ünlemi, **Pendir:** Peynir, **Duluk:** Yan taraf, mesela yüzün bir yanağı, damın yan tarafındaki duvarı, **Guşgana:** Küçük, derin tencere, kazan, **Boyna, boyuna:** Daima, **Pambık:** Pamuk, **Buğdar:** Bu kadar, **Ufra:** Yufka ekmek açarken hamur bezesinin üstüne açmak yapışmasın diye saçılan, ekelenen un, **Buymak:** Titremek, donmak, buz tutmak, **Cıvıh:** Hoppa, şımarık, **Mırık:** Çamur, **Mahana:** Bahane, **Garsamba:** Dağınıklık, döküntü, **Şovra:** Çorba, **Teze:** Taze, **Garsambaç:** Kar ile pekmez karıştırılarak yapılan soğuk tatlı, **Eskimo:** Yoğurt, süt ve meyve sularının dondurulması ile yapılır mey buz, **Gaçamık:** Mısır unu, pekmez ve tereyağ ile yapılan bir yemek türü

Halit Yıldırım

İrfani Ağa'nın Kooperatifçilik Macerası

Memur Bey madem başından anlat dedin, o zaman anlatayım.

Efendim bizim köyde Nafiz isminde Avrupa görmüş, pek fazla bir tahsili olmasa da kafası çalışan, çekirdekten yetişme genç bir arkadaş bir kalınma kooperatifi kurdu.

İlk önceleri yanına üye bulmakta zorlandı. Bizim köylüler böyle faydalı işlerde ilk önce şöyle bir geri durur, şeytanın bile aklına gelmeyecek kurnazlıkla sorular sorar ki cevaplayana aşk olsun!

Hani derler ya soru sormak ilmin yarısıdır diye, bizimkilerin de uyanıklığının yarısı bu sorularda saklı diyebiliriz.

Nafiz de tuttuğunu koparan bir adam ve Hz. Eyüp gibi de sabırlı. Sorulara tek tek cevap veriyor, bir meseleyi elli kere izah etmekten gocunmuyor. Lakin Nafiz ne kadar sabırlı ise köylü de o kadar inatçı. Nafiz baktı olmuyor başka bir taktik denedi. Köyde sevilen, sayılan kişilerin kapısını çalmaya başladı.

Eh bir gün de bizim kapıyı çaldı. Konuyu bana da açtı ve kooperatife üye olmamı istedi. Hatta kabul ettiğim takdirde şartları sağlayıp devletten projeye teşvikli inek alacağını, bu ineklerden tüm üyelere vereceğini söyledi. Benim ineğe bakacak durumum da yok, inek alacak param da... Lakin ben üye olursam en az sekiz on kişi daha kooperatife üye olabilirdi.

Baktım çok ısrar ediyor, ben de kabul ettim. Ben formalite icabı üye olacaktım ve bana verilecek hayvanları Nafiz Başkan'a iade edecektim. Borcu da o ödeyecekti.

Benim ve birkaç hatırı sayılır kişinin üye olmasıyla bir anda köylülere cesaret geldi. Bu defa da kontenjan dolunca üye olamadığı için darılanlar, küsenler çoğaldı. Nafiz Başkan hedefe yaklaştıkça muhalifleri bir sıtma tuttu. Başladılar tezvirata. Neymiş topladığı parayı alıp kaçacakmış, yok köylüyü borçlandırmış; inekleri kendi alacakmış,

Derken her iş bitti bizim projenin kabulü için beklemeye başladık. Nafiz Başkan sürekli Ankara ya gidip geliyor, çoğu zaman bizi de peşinde sürüklüyordu. Hatta bir keresinde gitmek istemedim. Meğer ben başkan yardımcısı olmuşum ve imzam gerekiyormuş. Ben de şaşırardım ama yapacak bir

şey yoktu. Meğer bizim bazı uyanıklar İrfani Ağa yönetimde olursa üye oluruz demişler. Sevilmek güzel de ceremesini çekmek gerekiyor. Onu da kabul dedik.

Aradan birkaç ay geçmişti. Artık köydeki dedikodu kazanının sesini diğer köylerden duyuyorduk. Nihayet umudumuzun tükenmeye başladığı bir gün müjdeli haber geldi. Sözleşmeler imzalandı. İhaleye girildi. İhaleyi Karşılı bir müteahhit aldı. Artık hayvan seçimine çıkacaktık.

Tarım müdürlüğünden bir veteriner hekim bir de mühendis görevlendirilmiş. Kooperatif adına da iki kişi heyette olacaktı. Bu defa kimse bu sorumluluğa girmek istemeyince iş sürüncemede kaldı. Köyde celeplik yapanlar var ama adamlar biz gitmeyiz diyor.

Nafiz "Ben gideyim." deyince ona da "Sen gidemezsin." diyorlar. Sonunda heyete dönüşümlü olarak dört kişi seçildi. Tabii ilk sırada yine İrfani Ağa olacak dendi. Neymiş ben kooperatifin başkan yardımcısıymışım. İtiraz edecek durumda olmadığımız için bu yaşta düştük yollara. Şarkışla'dan Afyon'a, Kırşehir'den Erzurum'a kadar gitmediğimiz köy, kapısını çalmadığımız ahır kalmadı.

Heyette Fatih ismindeki mühendis arkadaşın elinde bir şerit metre vardı. Hem boyu hem de kolları uzun bir arkadaştı. Kırşehir'de onu gören herkes "Aha metrelik gelmiş." diyordu. Gerçekten adam tek başına bir ineğin göğüs çevresini ölçüyor, bu işi yaparken kimseyi yanına yaklaştırmıyordu. Hayvanlar ondan hiç sakınmıyorlardı. Veteriner hekime de "Dayı" diyorlardı, adam halim selim birisiydi. O da gebelik muayenesi yapıyordu.

Tilki Selim ismindeki müteahhit ise bizi sürekli memurlara karşı kışkırtıyordu. Güya onlar seçimi uzatarak daha fazla harcırah almak istiyormuş. Lakin onun palavracı birisi olduğunu çabuk anladık. Ancak ekipteki Mehmet Ağa bir hafta sonra köye dönünce yerine mapustan yeni çıkan Dilaver Ağa geldi.

Dilaver Ağa, müteahhittin vaatlerine kandı. Bir hayvan için memurlar "Alamayız." deyince bu "Aldım." demez mi? Ortam bir anda gerildi. Bizim mühendisle birbirine giriyorlardı ki araya girip ayırdım. Sonra Dilaver Ağa'yı bir kenara çektim.

Onu bu Selim'in oyununa gelmemesi için uyardım. Ortamı yumuşatmak için işe birkaç gün ara verildi.

Bu arada köydeki hayvanların durumunu kontrol etmeye karar verdik. Nafiz Başkan'ın ilçedeki yem bayiiinde müteahhidin gelmesini bekliyorduk. O sırada içeriye birisi girdi ama adamın dili dışına çıkmış kaba kaba soluyor. Bir şey oldu zannettik. Telaşla hayır mı diye soracaktım ki adam benden atik davrandı ve Başkan'a:

"Yetişin verdiğiniz inek doğuruyor." demez mi?

Biz şaşırmiştık ama Başkan:

"Ulan ineği sana verdik, inek senin oldu artık. Git veteriner çağır, ineğini doğurttur." dedi. Adam ısrarla sizin inek diyor başka bir şey demiyordu.

Nafiz Başkan:

"Ulan senin eşin doğum yaparsa ben mi hastaneye götürceğim? Benim asabımı bozma, git bir veteriner hekim çağır" dedi ve adamı gönderdi.

Birkaç gün sonra seçime kaldığımız yerden devam ettik. Bir akşam Şarkışla'da seçimi yapıp Sivas'a dönerken Cumhuriyet Üniversitesinin önünde trafik çevirmesine takıldık.

O gün Selim'in yerine amca oğlusu Cengiz gelmişti. Arabayı da o kullanıyordu. Meğerse Cengiz'in daha önce alkollü araç kullanmaktan ehliyetine el konulmuş. Çevrim esnasında yanında oturan mühendis Fatih Bey'e:

"Hoca direksiyona sen geç." dedi.

Fatih Bey:

"Bu Amerikan arabası, koldan vitesli. Ben bunu kullanmam." dedi.

Hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk. Derken polis memuru kafasını araçtan içeri soktu. "Ehliyet, ruhsat?" der demez burnunu tutarak geri çekildi.

"Siz inekçi misiniz?" diye sordu.

Fatih Bey, polis memuruna:

"Biz Tarım Bakanlığı adına bir kooperatifimize hayvan seçiyoruz." dedi.

Polis memuru evrakları hemen geri verdi ve bizi de tembihledi:

"Arabada sigara içmeyin sakın, yoksa kibriti çalar çalmaz tutuşursunuz."

Gerçekten de otele vardığımızda içeri girer girmez lobide oturanlar başlarını çevirip bize bakınca utandık. Dehşet kokuyorduk.

Sayımızı tamamlamaya çok az kalmıştı. Mü-

teahhit, Kırşehir'de büyük bir işletme ile görüştü. Adam "Gidin istediğinizi seçip alın." demiş. Seçime başlayalı kırk beş gün olmuştu neredeyse. İşletmeye gittik ama işletmenin kâhyası bizi içeri sokmak istemedi. Patronu tekrar aradık. Adam aynı şeyleri ona da söyledi. Kâhya bu defa gönülsüz de olsa bizi içeri aldı ama bu defa da istediğimiz hayvanı vermek istemiyor, bize zorluk çıkarıyordu. Veteriner hekimi dar bir yerde gebelik muayenesine mecbur tutuyordu. Gözüm bir ara bizim mühendise takıldı. Adam kıpkırmızı olmuş öfkeyle kâhyaya bakıyordu.

Hemen bizim müteahhittin kolundan tutup Fatih Bey'i gösterdim. Fatih Bey adama vurdu vuracak. Tilki Selim hemen Fatih Bey'in koluna girdi ve onu dışarı çıkardı. Meğer kapıda bekleyen bizim arabaya bindirmiş. Zira Fatih Bey adama vursa işletmede çalışan beş kişi bizim suyumuzu çıkarır. Bir ton dayak verdik.

Neyse uzatmayalım biz bir düve beğendik. Kâhya da onu yularından tutup veteriner hekimin gebelik muayenesi yapması için padok yoluna bağlayacaktı aklı sıra. Selim de o sırada ahıra girmişti ki kâhyanın yularını çektiği düve ona bir vurdu, herif vay anam bile diyemeden ahırın içine yüzüstü serildi. Ben de gayriihtiyari ona yardım edeyim diye hamle yapınca düve sıçradı, tıpkı bir katır gibi çiftteyi alnımın ortasına yerleştirdi. Gözümü açtığımda hastanedeyim.

Olay ile ilgili bilgim ve şahadetim bu minvaledir. Kâhyaya ne oldu bilmiyorum.

Polis memuru derin derin düşündükten sonra: "İrfani Ağa kâhya yoğun bakımda. Kaburgaları kırık ve akciğere batmış." dedi.

Sonra da elindeki tutanağa şu cümleleri yazdı: "Heyet olarak görev yaparken aldığımız düve önce çiftlik kâhyasına sonra da bana saldırdı. Kâhyaya ben vurmadım. Düve vurdu. Bayıldığım için başka bir şey hatırlamıyorum."

✱ A. Kadir Tunçer

Bakkal Efendi

Bakkal efendiden ekmek istedim.
İçine dikensiz bir gül koy dedim.

Tuhaf baktı bir ok gerili yaylı,
“Başka derdin var mı?” dedi alaylı!

Aklım yüreğimle firarda sandım,
Acil olanları ben sıraladım.

Azıcık sevgi tart, biraz da güven,
Bir tutam ilgiyi unutma hemen!

Yürekle yoğrulmuş birazcık özlem,
Marifet, iltifat, vefalı gözlem...

Basiretler paslı, sabır azalmış,
Kaç gönüle sordum, bitmiş kalmamış.

Bir hüznün çöktü ki yüzüne onun,
Sanki aynada ben, ortaktı sorun!

“Hele bir gel otur, soluklan biraz
Çok akıyor senden dert ile niyaz.

Belli ki ben gibi çok yaralısın,
Sen yürek mehcûru bir yabancısın.

Yürüdüğün yolun yorgunuyum ben,
Bizarı olmuşum, mola ver dinlen.”

Dedi ama içim eridi bitti.
Bir lahza da olsa kasvetim gitti.

Yalnız değilmişim, onu anladım,
Bugün bir dost buldum, yalnız kalmadım.

Demde demi buldum, ahlar amanda,
Bir nefes muhabbet ilaç zamanda.

Değişti iklimi minik dünyamın,
Sırda sır var sanki bu özel anın.

Ya Hû! Ey imtihan, dedik ikimiz,
İki ayrı beden, dertte hep biriz.

Bir dokundum neler neler döküldü,
İçimde biriken paslar söküldü.

Muhabbet sarmalı sardı bizleri,
Kovduk içimizden düzeysizleri.

Bıktık masivanın süfli kahrından,
İlaç maverada gelir yarından.

Ey akılsız akıl, yüreksiz olmaz,
Heybene dikkat et, sevgisiz dolmaz.

Sunduk gönüllere gülden muhabbet,
Ne çok özlemişiz tam da isabet.

Niyazla el açtık Yüce Huda'ya,
Duadan konfeti saçtık semaya.

* Nuri Kahraman

Neden

Rabbimiz mükerrem kılmışken seni
Bu lütfu hafife alışın neden?
Kadrin müsaitken göğün katına
Gayya çukuruna dalışın neden?

“İstemeyiz, kalsın” der gibi sanki
Çağrıya bigâne kalışın neden?
Akıl verilmemiş, fikirsiz gibi;
Kendini koyverip salışın neden?

Kitabı defteri koyup bir yana
Arsız havalardan çalışın neden?
Melekiyeti hiç hatırlamadan
Şeytanî hazlarla gülüşün neden?

Açılıp saçılıp çıkmak pazara
Kirli bakışları almak nazara
Nasıl bir şey böyle gitmek mezara?
Pervâsızca gidiş, gelişin neden?

Bizden bunları mı istiyor Mevlâ?
Kaynaşma, muhabbet; aliyyü'l-âlâ
Neden ortalarda yoksun ki hâlâ
Ağyar ile hemhal oluşun neden?

Doğrularla berâberlik bir emir
Kişi sevdiğiyle divana gelir
Eğrilerle olanlara ne denir?
Başka vagonlara doluşun neden?

Etrafına bir bak, küffar yekvücut
Zalâmda-zulümde tanımaz hudut
Yakışır mı gidip yanında saf tut
Kendini ellerden bilişin neden?

Safını bilmemek en büyük saflık!
Savunmaya kalkmak, lafügüzaflık
Mü'mine yakışan Hak'tan taraflık
Parçanı bütünden bölüşün neden?

Korkmaz mısın yüzü kara varmaktan?
Huzûra ashâb-ı şimâl durmaktan!
Bıkmadın mı sevenleri yormaktan?
Dostları defterden silişin neden?

Nûrânî muzdarip bigânelikten
Sorumsuzluklardan, divanelikten
İade lazımken sana çelikten
Pamuğu yeterli buluşun neden?

Söylediklerimi sanma hiç gazel,
Bunlar senin için; sevgine özel,
Sevaplarla gitmek varken ne güzel;
Kendini hüsrana çelişin neden?

Hâlbuki bu gidiş hiç iyi değil;
Dikkat etmeyi çekmekte meyl,
Kalmak için sanki ebedî sefil;
Zaafllara secde kılışın neden?

Hakk'ın dergâhında herkese yer var;
Nasipsizler mahrum, gelen bahtiyar
Cennete sığınlar gönle de sığar;
Güneşten kaçıp da soluşun neden?

□ Mehmet Pektaş

Soğan Kaçakçıları

Huylu huyundan vazgeçmez hesabı, Coşkun içeriden çıkar çıkmaz soluğu Abbas Baba'nın yanında aldı. Kolay yoldan para kazanmanın tadını almıştı. Torbacılığa kaldığı yerden devam etmeyi düşünüyordu. Güvenini kazandığı Baba'nın onu dört gözle beklediğinden emindi.

Coşkun, Baba'yı adamlarıyla birlikte depodan bozma izbe bir bodrum katında poker oynarken buldu. İçeride dumanından göz gözü görmüyordu. Kısa bir kucaklaşma faslından sonra Baba ve adamları, oyuna kaldıkları yerden devam ettiler. Coşkun, bir sandalye çekip masanın kenarına ilişirken Baba, dudağının kenarına yerleştirdiği sigarayı ateşledi:

"Anlat bakalım Coşkun. Ne var ne yok içeride?" diye sordu.

Coşkun elleri titreyerek Baba'nın sehpanın üzerine attığı pakete uzandı. Paketin içinden bir dal çekip yokladı, umduğunu bulamamıştı:

"Otlu sigara yok muydu patron?" dedi.

Baba, masadakilere "Pas" dedikten sonra Coşkun'a seslendi:

"Ot işini bıraktık Coşkun kardeş."

Coşkun bir an hayal kırıklığına uğradı:

"Bıraktınız mı?" diye fısıldadı.

Elinde döndürüp durduğu sigarayı yaktı, derin bir nefes çekti.

"Peki, ben ne iş yapacağım şimdi?" diye söylendi.

Baba ve adamları yeni bir ele başlamışlardı. Baba, desteyi kararken bir gözü Coşkun'daydı:

"Yeni bir işe başladık. Senin gibi güvenilir, gözü kara bir adama ihtiyacım var." dedi.

Coşkun'un yüzünde pis bir gülümseme belirdi. Baba hakkında yanılmadığı için mutluydu:

"Emret patron, ne iş olsa yaparım." dedi heyecanla.

Baba:

"Bu akşam yeni bir sevkiyat yapacağız." dedi.

Coşkun, avucunun içini kaşımaya başladı:

"Ellerim kaşınıyor patron, bu defa ne taşıyacağız?" dedi.

Baba, adamlarına ikişer kâğıt dağıttı. Kendisine maça ve kare ası geldiğini görünce yüzü güldü:

Coşkun, Baba'nın keyiflenmesini fırsat bilip

ona iyice sokuldu:

"Şu işi bir anlatsana Baba. Ne taşıyacağız?"

Baba gizli bir şey söyler gibi Coşkun'un kulağına eğildi:

"Soğan" dedi.

Coşkun, hiçbir şey anlamamıştı.

"Soğan" diye tekrarladı:

Baba, kafasını sallayarak Coşkun'u onayladı.

Coşkun, içinden "Ulan bu soğan da ne ki?" diye geçirdi.

Her maddenin kendi aralarında ayrı bir adı vardı. Birkaç tanesi aklından geçti; toz, beyaz, ot, peynir... Herhalde yeni çıkan maddelerden birisi diye düşündü. Ne de olsa yıllardır içerdeydi, piyasanın uzak kalmıştı:

"İyi kafa yapıyor mu bari bu soğan? Verin de deneyelim." diyerek kirli sakallarını kaşdı.

Baba:

"Ne diyorsun oğlum sen? Soğanın kafa yaptığı nerede görülmüş." diye karşılık verince Coşkun iyice aptallaştı:

"Şimdi siz bildiğiniz soğan işine mi girdiniz?" dedi.

Baba, kartları yere açarken:

"Öyle sayılır." dedi.

Coşkun:

"Madem öyle neden güvenilir birine ihtiyaç duyuyorsunuz ki?" dedi şaşkın şaşkın.

Baba, masanın üzerindeki paraları önüne çekerken imalı imalı gülümsedi:

"Eh eski alışkanlık diyelim."

Coşkun şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. Kem küm etti. Baba, elini Coşkun'un omzuna koydu:

"Sen yan odada biraz kestir. Gece yarısı çocuklar seni kaldırır." dedi.

Coşkun, bu işten hiçbir şey anlamasa da Baba'nın gösterdiği tarafa doğru yöneldi. Yatakta dönüp duruyor bir türlü uykusu gelmiyordu. Televizyondan izlediği haberler gözlerinin önüne geldi. Soğan üzerinden siyasetçilerin söylediklerini düşündü.

"Ulan harbi harbi soğan kıymete bindi demek ki memlekette. 20-30 liraya çıktı dediklerinde inanmamıştım. Baksana Baba bile bu işe girdiğine

göre...” diye mırıldandı. Gece yarısına doğru içi geçmişti. Gergedan Faruk’un sesiyle irkildi:

“Coşkun haydi, sevkیات zamanı...”

Coşkun, yatağından kalkıp Faruk’un peşine düştü. Faruk onu arka bahçedeki pikabın yanına götürdü, eline de bir kâğıt tutuşturdu:

“Mal kasada, adres burada yazılı. Yakalanırsan bizi tanımıyorsun tamam mı?” dedi.

Coşkun, Faruk’un sözlerini eski alışkanlığa bağladı. Yüzündeki pis gülümseme tekrar belirdi.

“Merak etme koçum. Bu işler bizden sorulur.” diyerek şoför mahalline atladı.

Bir müddet sorunsuz şekilde yol aldıktan sonra karşıda polis çevirmesi belirince ilk başta telaşlandı. Sonra kendi kendine güldü:

“Ulan Coşkun, ilk defa yasal bir şey taşıyorsun. Şu haline bak.” diyerek söylendi. Hiç olmadığı kadar rahat bir şekilde aracı sağa çekti. Polisler hemen aracın etrafını sarmıştı. Coşkun:

“Merhaba Memur Bey”, diyerek camı açtı, ehliyetini uzattı. Polis bir ehliyete bir de Coşkun’a baktı.

“Kasayı kontrol edeceğiz.” dedi.

Coşkun bir hamlede araçtan inip arkaya dolaştı:

“Buyurun Memur Bey halis muhlis soğan” diyerek brandayı kaldırdı.

Sivil giyimli bir polis torbalardan birini açtı. Avcunda misketten irice patatesi andıran yumrular vardı. Sivil polisin:

“Alın bunu” demesiyle birlikte diğer polisler Coşkun’u yere yatırıp kelepçelediler. Coşkun ne olup bittiğini anlamaya çalışırken kendini ekip aracında buldu:

“Komiserim soğan taşıyordum.” diye yeminler ediyordu. Karakolda, Coşkun’u acı bir sürpriz bekliyordu. Taşdığı soğanların toplanması yasak olan salep soğanı olduğu anlaşıldı. Coşkun’a iki milyon yedi yüz bin lira para cezası kesen polis diğer çete üyelerinin peşine düştü.

★ Hacı Musa Tuncer (Azâbî) Felsefem

Benim, ne seninle ne başkasıyla
Ali’yle, Veli’yle hiç işim olmaz
Çalıyı dolanır, ite dalanmam
Kavgayla, dövüşle hiç işim olmaz

Halaya dururum emmi, dayılı
Hem “Döne” söylerim, hem “bey mayılı”
Dostlarım bellidir, azdır, sayılı
Adam olmayanla hoşbeşim olmaz

Başköşe aramam geçmem eşiğe
Oturmam atılan yuka döşeğe
Binip de sallanmam çürük beşiğe
Öyle her mecliste pek neşem olmaz

İrk, mezhep yüzünden insan ayırmam
Gizli sırlarımı ele duyurmam
Sözümün eriyim, adam kayırmam
İşte bu minvalde pek eşim olmaz

Dünyanın şöhreti şanı har iken
Sonsuzluk sahibi bana Yâr iken
Ebedî bir hayat, hedef var iken
Kısa yarışlarda pek koşum olmaz

Ozan Azâbî’yim Hakk’ı ararım
Sadece kendime suçum, zararım
Ben böyle bilirim, böyle kararım
Dünya malı ile bir düşüm olmaz

* Mustafa İmir

Öğüdüm Kendime

İnsanlık uzun da bir ömür kısa
Kısa ömre fazla kaygıyla tasa
Bazen gün içinde bir ömür geçer
Böyle kurgulanmış ilahî yasa

Akıl, mantık, ahlâk, vicdan dirilim
Dinlerin özünde benzer eğilim
Savaşlar, kıyımlar din adına da
İnsanlığın ortak değeri bilim

Kitapta insana ilk 'Oku' dendi
Okunacak kitap insanın kendi
Bin yıl öncesinin aklı o gündü
Sonradan ezberler tekrara bindi

Gör denilmiş göze yok gizli saklı
Adalet kör gözlü vicdan ataklı
İnanç sistemleri rehber sayarlar
Merhametli, dürüst, ahlâklı aklı

Saygı doğayadır sevgi insana
Gönül arif tavra dingin lisana
Canlılar içinde bir candır insan
Açgözlü nefsin yük olmasın sana

Kendini bilmeyen haddini bilmez
Kusurda, yanlışta kendine gelmez
Yiğitlik çıkarır başka acıdan
Merhamet gösterip gözyaşı silmez

Cahille tartışma suskun, dingin ol
Bilim lisanında geniş, engin ol
Binlerin içinde kendini tanı
İnsanî değerde ilmi zengin ol

Dizginlenmez arzu çığırdan çıkar
Azgın sele döner bendini yıkar
Öfkeni dizginle, sakın kahretme
Kahrın sana döner seni de yakar

İnsanda kin büyür döner bir kora
Kıskanç benlik açar onulmaz yara
Feraset insanın zenginliğidir
Kusuru hatayı kendinde ara

Ahlâk, akıl, bilim doğrultur yolu
Haksızca her yöne uzatma kolu
Canlar dünyasında yalnız değilsin
İçinde olsa da insan en ulu

Gücümü anladım taşlı yokuşta
Bahar kıymetini fark ettim kışta
Altmışından sonra ağaran başta
Yarımdaki tümü gördüm geç yaşta

İnsanın aynası diliyle yüzü
İçini dışına yansıtır gözü
Lafı dolaştırıp durma boşuna
Beden dili söyler asıl son sözü

Bilim sabır, ısrar, özverili iş
Merakla, sorguyla sırları biliş
Her kapı açılır binlercesine
Bildikçe bilgece Hakk'a yöneliş

Tanrı'yla perdesiz aklın arası
Şeytan dediğimiz ruhun sarası
Din, mezhep kavgası dinden değildir
Toplumsal vicdanın bir iç yarası

Ahlâk ile erdem insansı süsler
Toplum vicdanını adalet besler
Ölçüsü, tartısı ahlâkla vicdan
Sağduyulu başta dağılır sisler

Muhakeme gücü akla delalet
Mantık yürütmemek akli sefalet
Zamanında uygun olsalar bile
Eskiye takılıp kalmak cehalet

* Erol Koca

Tencerede Yangın Var

İnsanî sağduyu insana kitap
Din yobazlarına etmiyor hitap
Yobazlık her yönde her alanda var
Bilim yobazında sağduyu bitap

Hayatın kendisi asıl öğretim
İnsanın kendini özden yönetim
Dilekler sınırsız arzular sonsuz
Mutluluğun sırrı nefsi denetim

Herkesten öğüde uyarсан eğer
Kendi aklın, fikrin yetimmiş meğer
Yine de insanın öz deneyimi
Başkasından öğüt seçmeye değer

Her nesnenin farklı farklıdır yüzü
Hayattan duyarsın en uygun sözü
Binlerce güzel söz tekrarlınsa da
Güzel olgun ahlâk hepsinin özü

Her düşündüğümü dökemem dile
Öğüdüm kendime geç olsa bile
Derinlikle sığlık kişiye göre
Gülün güzelliği gönle vesile

Düşünüp yazarken kabımdan taşım
Kendi öğüdüme kendim de şaştım
Bir milyon güzel söz bir hayat etmez
Özür diliyorum haddimi aştım

Edepli cesaret öğüdün hası
Hayatın kendisi işin esası
Satırlara ilham vesile olur
Çatarsa *İmir*'e bir baş belası

Altın para dövizde ne gün durulur sular
Gerçekleri konuşun tencerede yangın var
Kuru soğan padişah acısı gözüm yakar
Gerçeklere gelelim tencerede yangın var

Sıvı yağla başladı mutfaktaki bu yangın
Yağ yanarken su attık körükledik inanın
Yanına yaklaşmam biberin fasulyenin
Gerçeklere gelelim tencerede yangın var

Sebzeler de tutuştu bakliyatı sormayın
Et dersen afyon olmuş yanına uğramayın
Bol sıfırlı maaşla boşa hayal kurmayın
Gerçeklere gelelim tencerede yangın var

Doğalgaz elektrik su tutuştu dostlarım
Kredi kartı ile hayata tutunalım
Kiralar kiracıya yine attı bir çalım
Gerçeklere gelelim tencerede yangın var

Çocuklara şekeri isot gibi anlattık
İstemesin sevmesin çabaladık uğraştık
“Cep delik cepken delik” filemiz yırtık pırtık
Gerçeklere gelelim tencerede yangın var

Mazot benzin LPG ortak derdi milletin
Yazık ki tek geliri terlemeden devletin
Hâlâ bana diyorlar tasalanma ol metin
Gerçeklere gelelim tencerede yangın var

Asgari ücret ile kim döndürür mutfağı
Kiminin gözü görmez kimin duymaz kulağı
Tuzu kuru olanın evinde dört uşağı
Gerçeklere gelelim tencerede yangın var

Yanan bu tencerenin dumanı bile çıkmaz
Tok olan aç olanın inan hâlini bilmez
Bu eyyam bu tantana böylece sürüp gitmez
Gerçeklere gelelim tencerede yangın var

Salman Kapanoğlu

Hanım Ölmedi-Hacda Şeytan'a Uyulmaz ki-Kahramanmaraşlı Komutanım-Bacanak-Ölümlük Dirimlik-Nişanlıma Doksan-Sözlüme Yüz

Hanım Ölmedi

Her yaz, bağda sivrisinek mücadelesi başlar. Haf-tada bir, belediye ilaçlama görevlileri gelerek bağla-rı ilaçlarlar. Akşama doğru, bağın uzak noktasında ağaçlarla meşguldüm. Belediye aracı geldi, ilaçladı gitti. Bir ara eşimin sesini duydum:

“Salman ölüyorum yetiş!”

Koşarak yanına vardım:

“Ne oldu sana böyle?”

“Ben ağacın altındaydım. Memur beni fark et-memiş, ilaç yağmurunun altında kalmışım. Hemen yoğurt yedim ama şu an çok kötü hissediyorum ken-dimi. Zor nefes alıyorum.” dedi.

Biraz sonra rahatladı.

“Az daha ölüyordum!”

Çok sinirlendim.

“Ben şimdi o belediyecilere haddini bildiririm. Eşimi zehirlemek ne imiş, gösteririm.” dedim.

“Yahu dur! Adamların suçu yok, suç bende. Be-nim oradan kalkmam lazımdı. Şimdi kızarlarsa hiç gelmezler. Telefon açarak belediye görevlilerini ara-dım.

“Ne biçim ilaçlama yapıyorsunuz kardeşim? İla-cın daha tesirlisini kullansanız!”

“Beyefendi! En kuvvetli ilaçları kullanıyoruz. Kimseden bir şikâyet gelmedi. Bütün sinekler anında ölüyor. Yoksa sizin sinekler ölmedi mi?”

“Sinekler öldü de benim hanım ölmedi karde-şim.” dedim.

Eşim, benim belediyecilere ne dediğimi anlama-mış olacak ki:

“İyi ettin Salman! Bir daha yanlış iş yapmasın-lar.” dedi.

Hacda Şeytana Uyulmaz ki

Hac kafilemiz ilk olarak Medine'ye indi. Ote-limiz Ravza-i Mutahhara'ya çok yakındı. Doğru Peygamber'imizin huzuruna koştuk, bambaşka bir duyguydu. Müezzin, alışmadığımız bir tavırla kamet ediyordu. Yanımdaki arkadaşın tuhafına gitti. Bizim müezzinlerimizin sesini aradı:

“Arkadaş! Bunlar nasıl müezzin böyle?” dedi.

Şuna bir şaka yapayım dedim:

“Kör şeytan, çık müezzinliği sen yap diyor!”

Arkadaş heyecanla:

“Hadi be! Çok iyi olur.”

Baktım ki ciddiye alıyor:

“Burda da şeytana uyulmaz ki? dedim.

İnsanlar Konuşa Konuşa Koklaşır

“İnsanlar konuşa konuşa, hayvanlar koklaşa

koklaşa anlaşır.” der bir atasözümüz. Bir parkta gör-düğüm manzaradan sonra, anladım ki; çağımızda bu atasözü “İnsanlar, konuşa konuşa koklaşır; hay-vanlar koklaşa koklaşa konuşur.” şekline dönüşmüş.

Çayımı yudumlarken, bir ağacın dibine bir şeyler bıraktılar. İki kedi geldi ve koklaştılar, yemeklerini eşit bir şekilde yiyip gittiler. Biraz ileride, bir ağacın altındaki masada yalnız bir kız oturuyor, ara sıra saatine bakıyordu. Bir müddet sonra bir genç geldi yanına:

“Oturabilir miyim?” dedi.

Genç kız, sert bir şekilde:

“Niye, tanışıyor muyuz?” dedi.

Delikanlı pişkin bir tavırla:

“Tanışmıyoruz diye, ayakta mı kalacağım?”

“Buyurun oturun o halde.”

Bir müddet iki yabancı gibi konuştular. Daha sonra bir de ne göreyim! Erkek kızın elinden tutmuş saçlarını okşuyor, kulağına öyle eğilmiş ki fısıldıyor mu, yoksa koklaşıyorlar mı anlamadım? Galiba kok-laşıyorlardı.

Kahramanmaraşlı Komutanım

Askerliğim sırasında, eğitim alanındaydık. Kızıl-ay'ın geldiğini, kan vermek isteyenlerin bir adım öne çıkmalarını söylediler. 10 kadar asker öne çıktık. Kan vermek için komutanımızla birlikte revire git-tik. Hemşire bana sordu:

“Ne kadar kan vereceksiniz?”

“Bu kanı niçin alıyorsunuz?”

“Vatan için tabii ki...”

“Madem vatan için, öyleyse son damlasına kadar alınız.”

Komutan:

“Aferin Maraşlı!”

“Kahramanmaraşlı komutanım.”

Hemşire:

“Komutanım, askerleriniz çok fedakar.”

Hemen söze girdim:

“Biz, barışta kan verimiz, savaşta can verimiz!”

Komutan:

“Afferin Maraşlı!”

“Kahramanmaraşlı komutanım.”

“Tamam Kahramanmaraşlı.”

Komutanımıza takılmak istedim:

“Komutanım, siz de kan verecek misiniz?”

Komutanın telaşlandığını görünce lafa girdim:

“Komutanlar kan vermez, emir verir!”

“Aferin Maraşlı!”

“Kahramanmaraşlı komutanım!”

Bacanak

Bacanaklarla bir akşam oturuyorduk, büyük bacanağıma sordum:

“Bacanak, biz kaç bacanağız?”

Bacanağım hiç düşünmeden:

“Üç bacanağız!” dedi.

“Hayır, sen söyle ortanca bacanak, biz kaç bacanağız?”

O da hiç düşünmeden:

“Üç bacanağız!”

İtiraz ettim:

“Biz altı bacanağız.”

Bu sefer onlar itiraz edince büyük bacanağıma dönerek:

“Senin iki bacanağın var mı?”

“Evet!”

Ortanca bacanağa da sordum:

“İki bacanak da senin var mı?”

“Evet!”

“Seninkiyle birlikte dört bacanak etti. İki bacanak da benim var, bal gibi altı bacanağız işte üç bacanağı da nerden çıkardınız?”

Ölümlük-Dirimlik

Meslek hayatımın ilk yıllarıydı... Öğretmen arkadaşlar ev için kredi almaktan bahsediyorlardı. O zaman kiraya oturduğumuz apartman kredilerle yapıldığı için, apartmanda hiç huzur yoktu. Bu sebepten arkadaşlarıma:

“Ben ev alırken faize bulaşmayacağım.” dedim.

“Peki, nasıl ev alacaksın? Ev sahibi olamazsın!” dediler.

“Allah’ın kulu olarak, benim ondan bir ev isteme hakkım varsa bana faizsiz ve en iyisinden versin.” dedim.

“Faize bulaşmadan ev sahibi olamazsın. Allah amdan mı atacak?” dediler.

“Allah için güçlük yoktur. Kirada otururum, yine de faize bulaşmam.” dedim.

Allah nasip etti. Birkaç yıl sonra, benim şartlarına uygun bir eve girdim. Borç harç faize bulaşmadan bir ev sahibi olduk. Kolay olmadı tabii! Borçları bitirdikten sonra, tasarrufa da alıştık ya, biraz para biriktirip hanıma birkaç bilezik aldık. Zuhurat bu ya bir şeyler için tekrar borçlandık. Bir ara hanım, yüksek meblağlı bir istekte bulundu:

“Hanım biliyorsun! Borcumuz var.” dedim. Sınırlendi:

“Borç! Borç! Borç! Evlendiğimiz günden beri borç ödüyoruz, böyle yaşamaktansa ölürüm daha iyi.” deyince ben:

“Hanım madem borçtan çok sıkıldın, şu bileziklerden birini versen borçtan kurtuluruz.” deyince:

“Bu bilezikleri veremem! Bunlar benim ölümlüğüm, dirimliğim...” demesin mi!

Nişanlına Doksan

Dünyada en zor işlerden biri de hak etmediğin bir şeyi istemektir. Hak edilmeyeni almak da vermek de çok zordur.

Sene sonuna doğru not curcunası başlar. Sınıfın birine girdim, beni neşeli görmüş olacaklar ki öğrencinin biri:

“Hocam, sizin dersinizin zayıf düşmemesi için bir yüze ihtiyacım var; sözlüme bir yüz verir misiniz?”

“Bak oğlum, sana üç ödev vereceğim, yaparsan üç not vereceğim.”

“Üç ödev mi hocam? Üç not da nerden çıktı? bana bir yüz yeterdi hocam!”

“Oğlum, bu ödevleri yap, sözlüne seksen, nişanlına doksan, avradına yüz vereceğim. Sen garantiye al, ne yapacaksın!”

Sözlüme Yüz

Kahramanmaraş Lisesinde, ikinci katta nöbet tutarken, tenefüste bir kız öğrencim yanıma gelerek:

“Hocam, bana yüz vermişsiniz.”

“Kim dedi kızım? Ben sana yüz müz vermedim.”

“Vallahi vermişsiniz hocam!”

“Kızım sen hangi sınıftasın?”

“12/C’de.”

“Eeee! Ben o sınıfa beşinci ders gireceğim. Nerden yüz vermişim?”

“Hocam siz biraz önce 12/A’dan çıkmadınız mı?”

“Evet! O sınıfta bir Ahmet’in sözlüsüne yüz verdim.”

“Hah, tamam işte! Ahmetgil dün akşam bizde leri ailesiyle birlikte. Yakın akrabaları da vardı tabii.”

“Bundan bana ne?”

“Nasıl hocam, meyveler yendi, tatlılar yendi; şerbetler içildi...”

“Afiyet olsun da kızım, bununla senin yüz almanla ne ilgisi var?”

“Nasıl hocam? Sonunda ikimize de yüzük taktılar. Hem de söz yüzüğü.”

“Eee!”

“Eesi var mı hocam anlasanıza!”

“Neyi anlayayım yavrum?”

“Hocam, Ahmet’le beni sözlediler yani.”

“Allah hayırlı uğurlu etsin, ne var bunda?”

“Hocam, ben Ahmet’in sözlüsü oldum ya! Anlayın yani.”

“Neyi anlayayım yavrum?”

“Öff hocam yaa! Siz Ahmet’in sözlüsüne yüz verdiniz ya...”

“Eeee!”

“Ahmetin sözlüsü de ben olduğuma göre, ona verdiğiniz yüz otomatikman bana verilmiş demektir...”

* Cahit Can

Mülayim

Hayli oldu atı, eşeği sattık
Bundan böyle taksi binek, Mülayim.
Fırından ekmekler, marketten azık
Sobada pişmiyor çörek, Mülayim.

Nasıl anlatayım bilmem ki sana
Hasret kaldık artık tereyağına
Ağıllar boş kaldı, ne kuzu, dana
Ne koyun vardır ne inek, Mülayim.

Eskiden arazi sanki ormandı
Cümle ağaçlara illet dadandı
Kuruyan kesildi, sobada yandı
Şimdi ağaçlar çok seyrek, Mülayim.

Minderden kalkınca şehirli olduk
Odada halılar, avluda yolluk
Evimize girdi kanepeler, koltuk
Ne seki kaldı ne terek, Mülayim.

Ne sobalar yandı ne tandır tütüdü
Tarla, tapan, bostan onlar da bitti
Arılar kovandı çoktan terk etti
Boldur üvez, karasinek, Mülayim.

Her hanede ölüm sessizliği var
Ne düğün oluyor ne geçler oynar
Ne değirmen döner ne bulgur kaynar
Duvarında asılı elek, Mülayim.

Git geller kalmadı; kapı açılmaz
Çift çubuk terk oldu, tohum saçılmaz
Tarlalar hozandır, çayır biçilmez
Ot ve saman yok, boş merak, Mülayim.

Camide bir tek saf, önde bir hoca
Her hanede kalan bir karı-koca
Kemrenin yerini kömür alınca
Tarihe karıştı tezек, Mülayim.

Kimi hanelerde kör baykuş öttü
İşten yılan gençler şehire gitti
Kalanlar yaşlı, üretim bitti
Kurulmaz ki düğün dernek, Mülayim.

Bir nasipsizlik var belli derinde
Köy viran olacak günün birinde
Ne saman ne buğday harman yerinde
Kavun, karpuz hepten kelek, Mülayim.

Yadımdadır eski günlerim yine
Baktıkça bugüne dağlanır sine
Hasret kaldık köyde horoz sesine
Boş kaldı ahırda tünük Mülayim.

Gidişat düzelmez, boş hayal kurma
Camide cemaat bir bayram, cuma
Yaşayanlar bir bir eksilir amma
Yıllar var doğmadı bebek, Mülayim.

Namümkün gidişe bir anlam vermek
Bize düşen şimdi hatıra dermek
Yıllar sonrasını istemem görmek
Dayanmaz ki ona yürek Mülayim.

Kaybolan ne varsa geriye gelmez
Görürsün, yarına köy möy de kalmaz
Yazık köyümüze, bu böyle olmaz
Hal çaresi bulmak gerek, Mülayim.

✦ Ramazan Yıldız

Bahtı Kara Lastik

Aldım seni pazardan, üç beş para lastik
Yollar hiç çekilmiyor, düşürdün dara lastik
Tutar mı hiç yerini, yeni kundura lastik
Sormadan çekip gittin, vicdanı kara lastik

Her yaş olsa giyilir, genç ihtiyara lastik
Gönül bu koşmak ister, her bahtiyara lastik
Her yerde de satılır, dükkân seyyara lastik
Hala acısı durur, topukta yara lastik

Koşullar hiç fark etmez, suya akara lastik
Medeniyet timsali, evli bekâra lastik
Her kesime uyardın, zengin fukara lastik
Yüzün hiç gülmedi, bahtın hep kara lastik

Koştuk dağa bayıra, ardın sıra lastik
Her koşula hazırdın, yabana kıra lastik
Yol arkadaşı oldun, koca asıra lastik
Senin de hükmün bitti, sobada çıra lastik

✦ Feyyaz Sağlam

Rubai

-Muhterem hem bîvefa Hâce-i İlhan'a haricen -

Muhit-i dîvânda hasbahçe, ta Kûh-i Kaf'ta Hazar idik
Gâhi diyâr-ı küfr, gâhi cezîre-i hadra gezer idik
Ger olaydı davet, Gencîne-i İlhan'a pek de yakışır
Kırık dökük de olsa, biz dahi bir rubâî yazar idik

□ Fatma Uçarlar

Yanlış Tribün

Burdur'da Gençlik ve Spor Müdürlüğünde görev yaptığım dönem... Oğlumun çocuk kardiyolojisinde yapılacak. Rutin kontrolü için 01 Şubat 2001 tarihinde özellikle okulların yarıyıl tatili olması nedeniyle almış olduğum randevu üzerine soğuk tam olarak hissedildiği bir günde Ankara Hacettepe Üniversitesine gittik.

Gün boyu EKG, ultrason gibi çekimlerin ardından yapılan tahliller ve doktor muayenemiz neticesinde iç huzuru ile hastaneden ayrıldık.

Ankara'ya her gittiğimde Kızılay semtinde bulunan Genel Müdürlüğümüze de uğrar, takip edilmesi gereken işlerin hızlandırılması için girişimde bulunarak dönerdim Burdur'a. Yine öyle yaptım.

Hastane ile Kızılay arası yakın olduğu için yürüyerek gittik Genel Müdürlüğümüze. Gittik derken kaldırımlar bile yürünecek gibi değil, her yer bileklerimizden aşan kar yığınyla doluydu.

Koskoca başkentin bu halde olduğunu gören kim olsa şaşırırdı. Neyse botlarımın içine işleyen kar suyuna aldirmaksızın yaptığım iş takibinin ardından hastane işleri de bittiği için bir an önce AŞTİ (Ankara Şehirlerarası Otobüs İşletmesi)' ye gidip biletimizi ayırttığım otobüse yetişmek istiyordum. O an oğlumun bir şey söylemek istediğini, çekindiğini hissedince sordum:

“Annem, ben dönmek istiyorum ama sen sanki bir şey söyleyecek gibisin.”

Bunun üzerine Emre'm:

“Bugün Türkiye Kupası çeyrek final müsabakalarından Fenerbahçe ile Ankaragücü arasında oynanacak müsabaka, 19 Mayıs Stadı'nda yapılacak. Gelmişken izleyebilir miyiz? Maç bittikten sonra Burdur'a dönsek olmaz mı?”

Erkek çocuğu annesi olmak farklı bir duygu, üstelik hem anne hem de baba sıfatını taşıyorsan sorumluluğun bir kat daha fazla oluyor. Oğlum haklıydı bu talebinde. Kendisi koyu bir Fenerbahçe taraftarı olarak çocukluğundan beri gündüz oynanan maçlarda kulağını radyoya dayar ve radyodan müsabaka spikerinin ikişer, üçer dakikalık periyodlar halinde anlattığı maçın yorumunu heyecanla dinlerdi.

Yaşadığımız şehirde profesyonel bir takımın maçını izleme gibi bir şansımız yoktu. Hazır An-

kara'ya gelmişiz, neden olmasın?

Görev kimliğim nedeniyle girişte de zorlukla karşılaşmayacaktım. Oğlumun kırmak istemedim ve ayaklarımın kar suyundan buz kesmesine ve koltuk altımda oğluma ait Hacettepe Üniversitesi sağlık dosyasına aldirmaksızın, hatta Burdur'a kalkacak son otobüsü de kaçırma riskine rağmen, oğlumun maça götürmeyi kabul ettim.

Stadyumun girişinde satış yapan büfelerden ekmek arası köfte yedikten sonra, idari personelin bulunduğu binaya gidip kendimi tanıttım. Yaptıkları çay ikramıyla birlikte biraz da ısınmış olduk. Benim güzel teşkilatımın bir personeli, bizi maç tribünde rahat bir şekilde izleyebileceğimiz bir alana yerleştirip gitti.

İlk kez böyle büyük bir statta maç izleyecek olmanın heyecanı sarmıştı içimi. Seyirciler oldukça coşkuluymuş ve tribünlerde karşılıklı olarak şov yapıyorlardı.

Bir yandan sahaya atılan konfetiler, bir yandan renkli dumanlar, hareketli reklam panoları derken nereye bakacağımızı şaşırдық. İki takımın da forması sarı lacivertti. Saygı duruşunun ardından tüm tribünün kuvvetli bir şekilde İstiklal Marşı'nı okunmasının ardından beklenen an hakem düdüğü ile başladı.

Oğlum kadar ben de kendimi tribün atmosferinin içinde buldum. Bir heyecan, hop oturup hop kalkıyoruz ana oğul. Ama bir gariplik sezdim çevremde. Çünkü bizim heyecanımız ile bulunduğumuz tribünde bulunan seyircilerin heyecanı birbiriyle örtüşmüyordu.

Fenerbahçe'nin gol pozisyonunu değerlendirememesinin ardından ben “Yapma ya!” diye bağırınca yanımda oturan bey:

“Sanırım yanlış tribündesiniz, burası Ankaragücü taraftarının olduğu tribün. Bence sessiz kalın yoksa nahoş bir durumla karşılaşabilirsiniz.”

Olacak iş mi bu şimdi? Aynı anda oğlumun yanında oturan polis de Emre'mi uyardığını duydum:

“Aman abim Ankaragücü'nün fanatik seyircileri arasındayız, ben de Fenerbahçeliyim ama sesi mi çıkarmıyorum. Burada bir olay olursa seni ben bile koruyamam belli etme Fenerbahçeli olduğun-

nu.” Demez mi?

Sözde oğlumun mutlu etmek için onun hayal ettiği bir güzelliği yaşıyorum diye sevinirken oğlum maçın heyecanını bile yansıtamayacak, yaşayamayacaktı. Böyle maç mı izlenir? Ben içinde bulunduğumuz duruma üzülürken müsabakanın 43. dakikasında Ankaragücü'nün oyuncusu Faruk Namdar maçın ilk golünü atınca bizim oturduğumuz tribün seyircileri heyecandan yerinde duramayıp coşkuyla zıplarken, biz sadece yutkunur vasiyette birbirimize baktık ve kısa bir süre sonra da ilk yarı düdüğü çaldı.

Devre arasında ana oğul gülsek mi, ağlasak mı der gibi bakiştık. Hayatımızda ilk kez profesyonel bir müsabakaya gelmiş ama tutmuş olduğumuz takımın tribününden değil de rakip takımın tribününden maçı izliyor olmanın burukluğunu yaşıyorduk.

Devre arasında da yer değiştirmek mümkün olamayacaktı. Bu arada yanımızda oturan beyin merakını çekmiş olacağız ki sormaya başladı:

“Sanırım il dışından geldiniz, elinizde de hastane dosyası mevcut dikkatimi çekti, geçmiş olsun merakımı hoş görün.”

“Evet, Burdur’dan geldik, oğlumun doktor kontrolü vardı, aslında 17.30 arabasıyla dönecektik ancak oğlum Fenerbahçeli olunca bu maçı izlemek istedi. Ben de kıramadım.”

Sohbet koyulaştı, karşılıklı sorular cevaplar derken, ben de beyefendinin Milli Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulunda çalıştığını öğrendim. En azından kendini bilen birileri vardı yanımızda.

Neyse, hakemin düdüğü ile birlikte yine maça odaklandık. Oğlum küçük olduğu için benim onun heyecanını frenlemem gerekirken o benim heyecanlı hâlimi gördükçe “Anne sakın ol!” diyerek beni engellemeye çalışıyordu.

Nihayet 65. dakikada Serhat Akın'ın vuruşu topu ağlarla buluşturunca ana oğul ayağa fırladık. Durum eşitlenmiş ve 1-1 olmuştu.

Oğlumun mutlu bir şekilde stattan ayrılmasını istiyordum. Maçın ikinci devresi de sonuçlanmış ve müsabaka berabere bittiği için uzatma devrelerine geçilmişti.

Müsabakanın ilk uzatmasında skor değişmemiş, ikinci uzatma başlamıştı. Benim gözüm saatte, bir yandan maçı izlerken bir yandan da otobüsü kaçırsak gecenin bir vakti nereye giderim, nerede otel bulurum kaygısı içindeydim.

Güzel bir pozisyonu değerlendiren Serhat Akın'ın 112. dakikada yaptığı vuruşun gol olması ile birlikte durum 2-1 olunca rahat bir nefes aldım. Artık korkularımızı yenmiş bir hâldeydik, ayakta maçı izliyor, bir an önce maç bitsin de otobüsü kaçırmayalım diye dua ediyordum.

Gün bizim günümüz hatta Emre'min günüydü. Müsabakanın 119. dakikasında Ali Güneş'in vuruşu ile birlikte durum 3-1 Fenerbahçe'nin galibiyeti ile sonuçlanmış ben de derin bir nefes almıştım.

Sanırım yanımızda polisin oluşu, benim bayan ve oğlumun da çocuk oluşu Ankaragücü taraftarının karşısında kalkan görevi gördü.

Her ne kadar müsabakayı rakip takımın tribününden izlemiş olsak da maçı izlediğimize değmişti.

Şimdi asıl iş son otobüsü kaçırmamak için terminale ulaşmaktı. Yanımda oturan beye yol tarifini sorunca Türk insanının yardımsever yönü bir kez daha ortaya çıkıverdi. Müsabakadan dolayı iyice yoğunlaşan trafiğe rağmen sağ olsun arabasıyla bizi Ankara Şehirlerarası Otobüs Terminaline ulaştırdı. Adını dahi bilmediğim bu beye hep teşekkür etmişimdir. Adını bilsem ne olacak ki, o sadece insan gibi bir insandı...

Allah'tan gecenin son otobüsüne bilet bulduk ve otobüse bindik. Otobüs ne zaman hareket etti, nerede mola verdi hiç hatırlamıyorum, bir ara oğlum tribünde bağırarak ses tonu ile “Gooolllll!” diye bağıracağı için muavinin uyarısıyla kendime geldiğimde oğlumun yüzünde gördüğüm tebessüm her şeye bedeldi.

✪ Kadir Karaman

Yol Yordam

Kapı kapı dolaşıp boş yere iş arama
Deseler de iş yoktur, becerene var ama (!)
Takip et, etmez isen... Nâfile, hayıflanma:
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

Her işe kafa yorma, her şeyi etme merak
Tut faydalı ellerden, faydasızları bırak!
Ballı kovanları bul; açık, gizli uçarak
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

Giderken bir makama, az olsun allan, pullan
Geçince karşısına en iyi pozlarla sallan
Kulağını iyi aç, biraz aklını kullan
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

✪ Fırçalara duyarsız, kovulmaya hazır ol!
El, etek öp, çekinme; yağ da yak bol bol
Bil bu memlekette hak, adâlet birer sembol
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

Bir vasıta bul, yolun yürümele bitmezse
Arkasından itekle, çektiğinde gitmezse
Biraz aklını kullan, şâyet gücün yetmezse
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

Ninni okuyanlara sende oku hep ninni (!)
Tek dinlilik yetmezse, ânında ol çok dinli (!)
Hâline gıpta etsin insanlıkla, ecinni
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

Ağlamayan çocuğa mama vermez anası
Bul işin kolayını, yok küsmenin mânâsı
Kiminin bal akıtır, kiminin kir vanası
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

İşlerin tıkanınca düşme sakın tasaya
Yöntemini bilmezsen çevirirler posaya
Ya cüzdanına imdat et ya anayasaya
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

Bil ki ömrün az gelir, anlamaya bu işi
Bulamazsın âlemde inanırsan er kişi
Ne kullar kula benzer, ne dervîştir dervîşi
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

Asgari ahmak mısın? Biraz olsun söz dinle
Bilmelisin, oyunu oynuyorsun kiminle
Ahmaklığın sürerse anlaşmak zor seninle
Gerek yok sıkı sıkı çürütmeye dişini
Yollarını öğren gel, görsünler her işini.

★ Memik Kömekçi

Hele Bakın

Hele bakın bizim köyün itine,
Fazla yemiş karnı şişkin yatıyor.
Aldırmadan sırtındaki bitine,
Bıyık bükmüş melul melul bakıyor.

Kuyruk sallar kapı kapı dolanır,
Yağlı kapı bulur ise yallanır,
Salyasında akan sular bulanır,
Sırtı sağlam bize caka satıyor.

Muhtar emmi davarları güttürür,
Uyur ise döve döve öttürür,
Yetim hakkı yenir mi der yutturur,
Kendisi aç köye hava atıyor.

Tüy dökülmüş ceviz gibi kavlamış,
Sen sanırsın dağa doğru havlamış,
Ergen kızı ağasına tavlamaş,
Efsunlamaş sürüsüne katıyor.

Kına yakın, bindallılar dürülmüş,
Arasına miski amber sürülmüş,
Gece vakti Emiş ile görülmüş,
Ay karalmış utancından batıyor.

Kayıp olmuş Alazların çebişi,
Dağa çıkmış Temoların Emiş'i,
Doldurmuşlar eteğine yemişi,
Bahaneyle muhtargilde yatıyor.

Köşkeroğlu saymaz olmuş düzeni,
Tanırsınız memleketi üzeni,
Bir it için kovacaklar yazanı,
Vakit yakın şafak yeni atıyor.

✱ **Abdurrahim Karakoç**

Çarpık Çağ

Doğru mu, yanlış mı karar sizlerin
Biz aklın durduğu çağda yaşadık
'Ben dinsizim!' diyen beyinsizlerin
Din dersi verdiği çağda yaşadık

Çabuk pişsin diye zorbanın aşısı
Ayıran olmadı kurudan yaşısı
Keçinin kaplana her adım başısı
Kırk tuzak kurduğu çağda yaşadık

Baylar çalım sattı, bayanlar etin
Ar duvarı çürük, darbeler çetin
Modern putçuluğun, şirkin, zilletin
Kemale erdiği çağda yaşadık

Bazen kör kilitler vuruldu dile
Bazen armağanlar kazandı hile
Homo'nun, komo'nun, deyyusun bile
İtibar gördüğü çağda yaşadık

Yabancıyı olduk ilin, obanın
Müdür ekmeğini çaldı çobanın
Resmi dairede devlet babanın
İpe un serdiği çağda yaşadık.

Önümüz çileydi, arkamız cefa
Bir gün semtimize basmadı sefa
Mürşidin, müridin günde beş defa
Günaha girdiği çağda yaşadık

Kimi hak adalet gördü düşünde
Kimi devlet kuşu buldu başında
Vatanseverlerin vatan dışında
Hasretlik sürdüğü çağda yaşadık

Göz yumup izine düştük Batı'nın
Tuttuk kuyruğundan haçlı atının
Pamuk yumağının, tüyün, tütünün
Nice baş yardığı çağda yaşadık

Neler yıkmadık ki son olsun diye
Harcadık günleri gün olsun diye
Asker kaçağının şan olsun diye
Askeri vurduğu çağda yaşadık

Dilendik, savurduk doları, markı
Döndükçe aşındı düzenin çarkı
Şalvarı, kasketi, gömleği, borkü
İhtiras sardığı çağda yaşadık

Kimi vurgun vurdu döndü köşeyi
Kimi yalamakla doydu şişeyi
Kiminin ateşi, külü, maşayı
Ekmeğe dürdüğü çağda yaşadık

Kılavuzluk yaptı körü beylerin
Seçimde sağılan sürü, beylerin
Morgdaki ölüden diri beylerin
Hâl-hatır sorduğu çağda yaşadık.

Atladık bir çağdan bir diğerine
Çıktık zirvelere, daldık derine
'Çağdaş bayanlar'ın cins beylerine
Çuvallar ördüğü çağda yaşadık.

Biri yola çıkmaz dayı bulmadan
Biri balık avlar suyu bulmadan
Birinin haftayı, ay'ı bulmadan
Milyarlar derdiği çağda yaşadık.

Baş örtüsü yasak, Türk olmak günah
Sabır ver, sabır ver ey gadir Allah!
Bulaşık basın her gün, her sabah
İslâm'ı yerdiği çağda yaşadık

Zorbaya rüşvettir 'nur ol, çok yaşa'
Mâbutlar, kibleler değişti hâşâ
İnsanın kâğıda, demire, taşta
Secdeye vardığı çağda yaşadık

Görün hâlimizi biz insanların
Tutsağı olmuşuz suizanların
Her zaman her yerde Müslümanların
Müslüman kırdığı çağda yaşadık

